

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

2 aprilie 2009*

În cauza C-459/07,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz (Austria), prin decizia din 20 septembrie 2007, primită de Curte la 9 octombrie 2007, în procedura

Veli Elshani

împotriva

Hauptzollamt Linz,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul A. Rosas, președinte de cameră, domnii J. Klučka, U. Löhmus (raportor), doamna P. Lindh și domnul A. Arabadjiev, judecători,

* Limba de procedură: germana.

avocat general: domnul P. Mengozzi,
grefier: domnul B. Fülöp, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 24 septembrie 2008,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul austriac, de doamna C. Pesendorfer, în calitate de agent;
- pentru guvernul danez, de doamna B. Weis Fogh, în calitate de agent;
- pentru guvernul polonez, de domnul M. Dowgielewicz, în calitate de agent;
- pentru guvernul finlandez, de domnul J. Heliskoski, în calitate de agent;
- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnul S. Schønberg și de doamna M. Šimerdová, în calitate de agenți, asistați de M. Núñez-Müller, Rechtsanwalt,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 4 noiembrie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

- ¹ Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 202 și a articolului 233 primul paragraf litera (d) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000 (JO L 311, p. 17, Ediție specială, 02/vol. 13, p. 12, denumit în continuare „Codul vamal”).
- ² Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Elshani și Hauptzollamt Linz (biroul vamal principal din Linz, denumit în continuare „Hauptzollamt”) cu privire la nașterea și stingerea unei datorii vamale.

Cadrul juridic

- ³ Articolul 4 din Codul vamal prevede:

„În sensul prezentului cod, se aplică următoarele definiții:

[...]

19. «Prezentarea mărfurilor în vamă» reprezintă înștiințarea autorităților vamale, în maniera prevăzută, asupra sosirii mărfurilor la biroul vamal sau în orice alt loc desemnat sau aprobat de autoritățile vamale;

[...]"

4 Potrivit articolului 38 din Codul vamal:

„(1) Mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității sunt transportate fără întârziere de persoana care le aduce în Comunitate, pe traseul specificat de autoritățile vamale și în conformitate cu instrucțiunile acestora, în cazul în care acestea există:

- (a) spre biroul vamal desemnat de autoritățile vamale sau către orice alt loc desemnat sau aprobat de acele autorități sau

[...]

(2) Orice persoană care își asumă răspunderea pentru transportul mărfurilor după ce au fost introduse pe teritoriul vamal al Comunității, printre altele ca urmare a transbordării, devine răspunzătoare pentru respectarea obligației prevăzute la alineatul (1).

[...]”

5 Articolul 40 din Codul vamal prevede:

„Mărfurile care, în conformitate cu articolul 38 alineatul (1) litera (a), sosesc la biroul vamal sau în alt loc desemnat sau aprobat de autoritățile vamale sunt prezentate autorităților de persoana care a adus mărfurile pe teritoriul vamal al Comunității sau, după caz, de persoana care își asumă răspunderea pentru transportul mărfurilor ulterior acestei intrări.”

6 Articolul 202 din Codul vamal are următorul cuprins:

„(1) O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:

(a) introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import sau

[...]

În sensul prezentului articol, introducerea ilegală reprezintă orice introducere care încalcă dispozițiile articolelor 38-41 și [ale] articol[ului] 177 a doua liniuță.

(2) Datoria vamală se naște în momentul în care mărfurile sunt introduse ilegal.

(3) Debitorii vamali sunt:

— persoana care introduce ilegal astfel de mărfuri;

— [...]”

7 Articolul 203 din Codul vamal prevede:

„(1) O datorie vamală la import ia naștere prin:

— sustragerea de sub supravegherea vamală a mărfurilor supuse drepturilor de import.

(2) Datoria vamală ia naștere în momentul sustragerii mărfurilor de sub supravegherea vamală.

[...]”

8 Potrivit articolului 233 din Codul vamal:

„Fără a aduce atingere dispozițiilor în vigoare cu privire la prescrierea unei datorii vamale și la imposibilitatea de a o recupera în cazul insolvenței debitorului constatate pe cale judecătorească, o datorie vamală se stinge:

(a) prin plata valorii drepturilor;

(b) prin remiterea valorii drepturilor;

(c) în cazul în care, cu privire la mărfurile declarate pentru un regim vamal ce implică obligația de plată a drepturilor:

— declarația în vamă este invalidată;

— mărfurile, înainte de a primi liberul de vamă, sunt fie puse sub sechestru și simultan sau ulterior confiscate, fie distruse din dispoziția autorităților vamale, fie distruse sau abandonate în conformitate cu articolul 182, fie distruse sau iremediabil pierdute dintr-un motiv care ține de natura lor sau de caz fortuit sau forță majoră;

- (d) în cazul în care mărfurile pentru care a luat naștere o datorie vamală în conformitate cu articolul 202 sunt puse sub sechestru la introducerea lor neregulată și confiscate simultan sau ulterior.

În caz de sechestru și confiscare, datoria vamală se consideră totuși, în scopul respectării legislației penale aplicabile infracțiunilor vamale, a nu fi fost stinsă dacă, în conformitate cu legislația penală a unui stat membru, drepturile vamale servesc ca bază pentru stabilirea sancțiunilor sau dacă existența unei datorii vamale determină începerea urmăririi penale.”

- 9 În ceea ce privește introducerea mărfurilor în Comunitate, articolul 163 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2787/2000 al Comisiei din 15 decembrie 2000 (JO L 330, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 13, p. 17), prevede:

„(1) În sensul articolului 32 alineatul (1) litera (e) și al articolului 33 litera (a) din Cod[ul vamal], locul de introducere pe teritoriul vamal al Comunității reprezintă:

[...]

- (c) pentru mărfurile transportate pe cale ferată, pe căi navigabile interioare sau pe căi rutiere, locul unde este situat primul birou vamal;

[...]"

Acțiunea principală și întrebările preliminare

- ¹⁰ Din dosarul prezentat Curții reiese că jandarmeria landului Oberösterreich a recurs, în regiunea Eferding, la ascultări de telefoane în legătură cu un trafic de țigarete. Suspiciunile l-au vizat pe domnul Elshani și pe fratele acestuia, suspectați pentru contrabandă cu țigarete din Kosovo către Austria la bordul a două autocare de turism.
- ¹¹ Datorită acestei ascultări a telefoanelor, domnul Elshani a fost interceptat în imediata apropiere a orașului Wels (Austria) la bordul unuia dintre aceste autocare, în care fuseseră ascunse 150 de cartușe de țigarete la nivelul culoarului central. Autocarul nu ajunsese încă la Eferding, locul de destinație. Țigaretele au fost puse sub sechestru de autoritățile vamale austriece, apoi confiscate și distruse sub control oficial.
- ¹² Reclamantul din acțiunea principală trebuie să răspundă pentru datoria vamală născută în perioada 19-21 mai 2001. Data exactă trebuie stabilită în funcție de momentul la care, de la un itinerar determinat care a vizat mai întâi distanța dintre Kosovo și Brindisi (Italia) via Albania, iar apoi în Austria, aceste cartușe au fost neregulat introduse pe teritoriul vamal al Comunității.
- ¹³ Prin decizia din 13 noiembrie 2002, Hauptzollamt a solicitat reclamantului plata taxelor la import aplicabile cartușelor menționate, în cuantum de 961,46 euro.

14 Împotriva acestei decizii, la 13 decembrie 2002, reclamantul a formulat opoziție. Prin decizia din 7 iulie 2003, Hauptzollamt a respins această opoziție ca neîntemeiată.

15 Sesizat cu acțiunea formulată de domnul Elshani împotriva acestei din urmă decizii, Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz (Camera Fiscală Independentă, biroul din Graz) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Împrejurarea stingerii datoriei vamale prevăzută la articolul 233 primul paragraf litera (d) din [...] Codul vamal [...] nu se referă numai la momentul nașterii datoriei vamale, ci și la perioada ulterioară nașterii datoriei vamale, întrucât se presupune că o datorie vamală este «născută» în conformitate cu articolul 202 din Codul vamal.

În înțelesul articolului 233 primul paragraf litera (d) din Codul vamal, sintagma «la introducerea neregulată» trebuie interpretată în sensul că:

- introducerea pe teritoriul vamal al Comunității a unei mărfi, pentru care datoria vamală este născută în conformitate cu articolul 202 din Codul vamal, se încheie odată cu sosirea acesteia la biroul vamal de frontieră sau în alt loc desemnat de autoritățile vamale, însă cel mai târziu odată cu părăsirea locului în care este situat biroul vamal de frontieră sau a locului desemnat într-un alt mod, deoarece marfa a intrat în acest fel pe teritoriul vamal, astfel încât punerea sub sechestru și confiscarea mărfii după acest moment nu mai determină stingerea datoriei vamale,

sau

- introducerea pe teritoriul vamal al Comunității a unei mărfi, pentru care datoria vamală este născută în conformitate cu articolul 202 din Codul vamal, se află în curs, din punct de vedere economic, atât timp cât durează transportul

acesteia, considerat un proces uniform în legătură cu introducerea mărfii pe teritoriul vamal, cât timp marfa nu a ajuns la locul de destinație și a rămas imobilizată în acel loc, astfel încât punerea sub sechestru sau confiscarea mărfii până la acest moment determină încă stingerea datoriei vamale?

- 2) În cazul unui comportament ilegal în înțelesul articolului 202 din Codul vamal, care este descoperit prin introducerea mărfii, datoria vamală se stinge în mod definitiv. În schimb, punerea imediată sub sechestru a mărfii în cazul sustragerii de sub supravegherea vamală, considerată un comportament ilegal în înțelesul articolului 203 din Codul vamal, nu mai determină stingerea imediată a datoriei vamale.

Articolul 233 primul paragraf litera (d) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că această stingere a datoriei vamale, expres limitată la cazurile de naștere a datoriei vamale în conformitate cu articolul 202 din Codul vamal, este totuși conformă cerinței egalității de tratament în privința unui comportament ilegal?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- ¹⁶ Prin intermediul acestei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 202 și articolul 233 primul paragraf litera (d) din Codul vamal trebuie interpretate în sensul că punerea sub sechestru a mărfurilor neregulat introduse pe teritoriul vamal al Comunității determină stingerea datoriei vamale numai dacă s-a realizat înainte ca mărfurile să părăsească biroul vamal sau dacă determină stingerea datoriei vamale și atunci când punerea sub sechestru se realizează ulterior, în cursul transportului, însă înainte de a ajunge la primul loc de destinație.

- 17 Guvernul austriac susține că sintagma „la introducerea neregulată” cuprinsă în articolul 233 primul paragraf litera (d) din Codul vamal reprezintă o noțiune autonomă care include o perioadă care nu se confundă cu momentul introducerii pe teritoriul vamal *per se*, care s-ar finaliza prin însăși trecerea frontierei.
- 18 În opinia guvernelor austriac și finlandez, introducerea unei mărfi pentru care se naște o datorie vamală în conformitate cu articolul 202 din codul menționat persistă din punct de vedere economic atât timp cât durează transportul acesteia, considerat un proces uniform, până în momentul când marfa ajunge la primul loc de destinație al acesteia, astfel încât punerea sub sechestru și confiscarea mărfii are de asemenea drept efect, până în acel moment, stingerea datoriei vamale. Această interpretare ar fi conformă funcției economice a taxelor vamale, precum și obiectivului acestora, care ar determina stingerea datoriei vamale atunci când mărfurile neregulat introduse au fost puse sub sechestru și confiscate înaintea intrării acestora în circuitul economic.
- 19 În această privință, trebuie arătat că introducerea mărfurilor pe teritoriul vamal al Comunității, astfel cum este reglementată în special de articolele 37-57 din Codul vamal, dispoziții aplicabile mărfurilor introduse pe acest teritoriu până când au primit o destinație vamală, se realizează, în cazul introducerii pe cale terestră, prin simpla lor trecere a frontierei și că această noțiune nu coincide cu cea a unei „introduceri ilegale” în înțelesul articolului 202 din acest cod.
- 20 Astfel, din articolul 202 alineatul (1) din Codul vamal reiese că, în sensul acestei dispoziții, „introducerea ilegală” reprezintă în special orice introducere care încalcă articolele 38-41 din acest cod.
- 21 Curtea s-a pronunțat în sensul că reprezintă o introducere ilegală importul de mărfuri care nu respectă următoarele etape prevăzute de Codul vamal. În primul rând, potrivit articolului 38 alineatul (1) din cod, mărfurile care sunt introduse pe teritoriul vamal al Comunității trebuie transportate fără întârziere fie la biroul vamal desemnat, fie într-o

zonă liberă. În al doilea rând, conform articolului 40 din cod, atunci când mărfurile sosesc la biroul vamal, trebuie prezentate la acest birou vamal. Prezentarea în vamă a mărfurilor este definită la articolul 4 punctul 19 din același cod drept înștiințarea autorităților vamale, în maniera prevăzută, asupra sosirii mărfurilor la acest birou sau în oricare alt loc desemnat sau aprobat (Hotărârea din 3 martie 2005, Papismedov și alții, C-195/03, Rec., p. I-1667, punctul 26).

22 Din însuși cuprinsul articolelor 38-41 din Codul vamal rezultă că, pentru a se putea considera că o marfă a făcut obiectul unei introduceri legale pe teritoriul vamal al Comunității, încă de la sosire aceasta trebuie transportată spre biroul vamal sau în zona liberă și prezentată în vamă. Această din urmă obligație, care revine persoanei care o aduce sau persoanei care își asumă răspunderea pentru transport, are în vedere asigurarea faptului că autoritățile vamale au fost înștiințate nu numai cu privire la sosirea mărfurilor, ci și cu privire la toate datele pertinente referitoare la tipul de articol sau de produs despre care este vorba, precum și cu privire la cantitatea acestor mărfuri. Astfel, aceste informații sunt cele care vor permite identificarea corectă a mărfurilor în vederea clasificării tarifare și, dacă este cazul, în vederea calculării taxelor la import (Hotărârea Papismedov și alții, citată anterior, punctul 27).

23 În această privință, Curtea a considerat că din cuprinsul și din economia articolului 4 punctul 19, a articolului 38 alineatul (1) și a articolului 40 din Codul vamal reiese cu claritate că toate mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității trebuie prezentate în vamă. Împrejurarea că anumite mărfuri sunt ascunse în boxele vehiculului în care sunt transportate nu are drept consecință sustragerea acestora de la această obligație (Hotărârea din 4 martie 2004, Viluckas și Jonusas, C-238/02 și C-246/02, Rec., p. I-2141, punctul 22).

24 Trebuie adăugat că, după cum reiese din articolul 163 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 2454/93, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2787/2000, în scopul stabilirii valorii în vamă a mărfurilor importate, în cazul mărfurilor transportate pe cale terestră, prin „locul de introducere pe teritoriul vamal al Comunității” se înțelege locul unde este situat primul birou vamal.

- 25 După cum susține în mod întemeiat Comisia Comunităților Europene, rezultă că introducerea ilegală a mărfurilor se produce din momentul trecerii acestora de primul birou vamal situat în interiorul teritoriului vamal al Comunității fără ca acestea să fi fost prezentate la biroul vamal respectiv.
- 26 Prin urmare, trebuie să se considere că, în sensul articolului 202 din Codul vamal, au făcut obiectul unei „introduceri ilegale” pe acest teritoriu mărfurile care, după trecerea frontierei terestre externe a Comunității, se găsesc pe acest teritoriu după trecerea de primul birou vamal, fără să fi fost transportate spre acel birou vamal și fără să fi fost prezentate în vamă, având drept rezultat faptul că autoritățile vamale nu au fost înștiințate de persoanele care își asumă răspunderea pentru executarea acestor obligații cu privire la introducerea mărfurilor respective.
- 27 În plus, din modul de redactare a articolului 202 alineatele (2) și (3) din Codul vamal reiese că o operațiune de import de mărfuri pe teritoriul vamal al Comunității care se desfășoară în condițiile descrise la punctul precedent determină nașterea unei datorii vamale îndeosebi în sarcina persoanei care a efectuat un asemenea import chiar în momentul introducerii ilegale, și anume momentul în care este evident că nu au fost îndeplinite formalitățile prevăzute îndeosebi la articolele 38-41 din acest cod. Astfel, introducerea ilegală și nașterea datoriei au loc simultan.
- 28 Or, din moment ce punerea sub sechestrul a mărfurilor cu ocazia introducerii lor neregulate și confiscarea acestora, simultană sau ulterioară, determină stingerea datoriei vamale în temeiul articolului 233 primul paragraf litera (d), se ridică întrebarea care este momentul la care această punere sub sechestrul trebuie să intervină pentru a avea efecte liberatorii pentru debitor.
- 29 Trebuie constatat că obiectivul stingerii datoriei vamale prevăzute la articolul 233 primul paragraf litera (d) din Codul vamal constă în evitarea aplicării unei taxe în cazul

în care marfa, deși neregulat introdusă pe teritoriul comunitar, nu a putut fi comercializată și, prin urmare, nu a reprezentat o amenințare, în termeni de concurență, pentru mărfurile comunitare.

30 În contextul Codului vamal, punerea sub sechestru și confiscarea mărfurilor cu ocazia introducerii lor neregulate, prevăzută la articolul 233 primul paragraf litera (d) din cod, constituie, similar cazurilor prevăzute la literele (a)-(c) ale articolului 233 primul paragraf, și anume plata valorii taxelor, remiterea valorii taxelor, declararea lipsei de validitate a declarației în vamă, precum și, înaintea primirii liberului de vamă, punerea sub sechestru și confiscarea, distrugerea, abandonarea sau pierderea iremediabilă a mărfurilor declarate, o cauză de stingere a datoriei vamale care trebuie să facă obiectul unei stricte interpretări.

31 Această analiză este confirmată de jurisprudența Curții, care, în Hotărârea din 14 noiembrie 2002, SPKR (C-112/01, Rec., p. I-10665, punctul 31), s-a pronunțat în sensul că articolul 233 din Codul vamal corespunde necesității de a proteja resursele proprii ale Comunității, obiectiv căruia nu i se poate aduce atingere prin instituirea unor noi cauze de stingere a datoriei vamale. Această necesitate se impune cu atât mai mult în ceea ce privește stabilirea momentului la care trebuie să aibă loc punerea sub sechestru a mărfurilor care poate determina stingerea datoriei vamale aferente acestora.

32 În această privință, trebuie arătat că prezența pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor neregulat introduse, luată în considerare în mod individual, presupune un risc foarte ridicat ca aceste mărfuri să fie în final integrate în circuitul economic al statelor membre și că, din moment ce mărfurile au trecut de zona în care se găsește primul birou vamal situat în interiorul acestui teritoriu, există mai puține șanse ca acestea să fie descoperite în mod fortuit de autoritățile vamale în cadrul controalelor inopinate.

33 Astfel, birourile vamale, localizate strategic la punctele de intrare situate la frontierele externe, sunt cele la care autoritățile sunt cele mai bine plasate să exercite un control intensiv al mărfurilor care intră pe teritoriul vamal al Comunității în vederea evitării atât

a concurenței neloiale față de producătorii comunitari, cât și a pierderii veniturilor fiscale determinate de importurile frauduloase.

- ³⁴ Rezultă că punerea sub sechestru a mărfurilor introduse pe teritoriul vamal al Comunității cu încălcarea formalităților prevăzute la articolele 38-41 din Codul vamal care are loc după trecerea de primul birou vamal situat în interiorul acestui teritoriu și care intervine practic din întâmplare nu poate determina stingerea datoriei vamale în sensul articolului 233 primul paragraf litera (d) din Codul vamal.
- ³⁵ Guvernul finlandez susține că această interpretare a articolului 233 primul paragraf litera (d) din Codul vamal nu respectă principiul egalității de tratament, în măsura în care persoanele care au introdus în mod ilegal mărfuri, în sensul articolului 202 din Codul vamal, s-ar găsi într-o situație diferită după cum comportamentul acestora este descoperit la biroul vamal de la frontieră sau după trecerea de acesta.
- ³⁶ Potrivit unei jurisprudențe constante, o discriminare constă în aplicarea unor reguli diferite unor situații comparabile sau în aplicarea aceleiași reguli unor situații diferite (a se vedea Hotărârea din 22 decembrie 2008, *Truck Center*, C-282/07, Rep., p. I-10767, punctul 37 și jurisprudența citată).
- ³⁷ În această privință, se impune constatarea că diferența de tratament prevăzută la articolul 233 primul paragraf litera (d) din Codul vamal, în ceea ce privește stingerea datoriei vamale după cum mărfurile care fac obiectul unei introduceri neregulate sunt puse sub sechestru cu ocazia acesteia sau ulterior, privește două situații care, astfel cum rezultă de la punctele 32 și 33 din prezenta hotărâre, nu sunt obiectiv comparabile în privința riscului pentru interesele Comunității determinat de prezența mărfurilor respective pe teritoriul vamal al acesteia.

38 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se răspundă la prima întrebare adresată că articolul 202 și articolul 233 primul paragraf litera (d) din Codul vamal trebuie interpretate în sensul că, pentru a determina stingerea datoriei vamale, punerea sub sechestru a mărfurilor neregulat introduse pe teritoriul vamal al Comunității trebuie să intervină înainte ca aceste mărfuri să treacă de primul birou vamal situat în interiorul acestui teritoriu.

Cu privire la a doua întrebare

39 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă, prin faptul că limitează stingerea datoriei vamale în ipoteza punerii sub sechestru a mărfurilor cu ocazia introducerii lor neregulate, cu excepția punerii sub sechestru efectuate în alte cazuri de comportament ilegal, precum sustragerea unei mărfi de sub supravegherea vamală, prevăzută la articolul 203 din Codul vamal, articolul 233 primul paragraf litera (d) din acest cod este contrar principiului egalității de tratament.

40 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, numai instanța națională sesizată cu acțiunea principală și care trebuie să își asume responsabilitatea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și relevanța întrebărilor pe care le adresează Curții (a se vedea Hotărârea din 15 iunie 2006, *Acereda Herrera*, C-466/04, Rec, p. I-5341, punctul 47 și jurisprudența citată).

41 Cu toate acestea, Curtea a apreciat că nu se poate pronunța asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională atunci când este evident că interpretarea sau aprecierea validității unei norme comunitare, solicitată de instanța națională, nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul acțiunii principale, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt sau de drept necesare pentru a răspunde în mod util întrebărilor care i-au fost adresate (a se vedea Hotărârea *Acereda Herrera*, citată anterior, punctul 48).

42 Astfel, justificarea unei întrebări preliminare nu o constituie formularea de opinii consultative cu privire la întrebări generale sau ipotetice, ci necesitatea inerentă soluționării efective a unui litigiu (a se vedea Hotărârea din 12 martie 1998, Djabali, C-314/96, Rec., p. I-1149, punctul 19, și Hotărârea Acereda Herrera, citată anterior, punctul 49).

43 În prezenta cauză, după cum reiese din însuși modul de redactare a celei de a doua întrebări preliminare și din motivele menționate în vederea susținerii acestei întrebări, instanța de trimitere urmărește să supună aprecierii Curții validitatea articolului 233 primul paragraf litera (d) din Codul vamal, întrucât, prin faptul că nu prevede stingerea datoriei vamale și în ipoteza prevăzută la articolul 203 din Codul vamal, și anume cu ocazia sustragerii unei mărfi de sub supravegherea vamală, această dispoziție ar putea constitui o încălcare a principiului egalității de tratament.

44 Or, din decizia de trimitere, precum și din observațiile prezentate Curții rezultă că sustragerea mărfurilor de sub supravegherea vamală, prevăzută la articolul 203 din Codul vamal, în calitate de fapt generator al datoriei vamale, nu face obiectul acțiunii principale.

45 Așadar, după cum au susținut guvernul austriac și Comisia în observațiile prezentate, se impune constatarea că este evident că această întrebare nu are legătură cu obiectul cauzei principale, care privește o datorie vamală născută, în conformitate cu articolul 202 din Codul vamal, ca urmare a introducerii ilegale a mărfurilor pe teritoriul vamal al Comunității.

46 Prin urmare, nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare adresată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

⁴⁷ Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

- 1) **Articolul 202 și articolul 233 primul paragraf litera (d) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000, trebuie interpretate în sensul că, pentru a determina stingerea datoriei vamale, punerea sub sechestru a mărfurilor neregulat introduse pe teritoriul vamal al Comunității trebuie să intervină înainte ca aceste mărfuri să treacă de primul birou vamal situat în interiorul acestui teritoriu.**
- 2) **Nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare.**

Semnături